

ställa till dubbelbröllop för de båda dottrarna. Den 29 november 1807 blev datum för detta bröllop, när bodar och skafferier var välfyllda efter sommarens och höstens skörd. Vigseln ägde ofta rum i hemmet och kanske pågick festligheterna i flera dagar. Vid denna tid var brudar klädda i svart klänning, eftersom svart var högtidsfärg. Blommor i håret eller en myrtenkrans hörde också till tidens sed. Brudgummen var klädd i finskjorta, vävd och sydd av bruden. Detta påminner om en strof ur den folkliga sångtraditionen:

"En gång i bredd med mig, prästen ska fråga dig, om du vill vara min utvalda vän. Prästen tar boken fram, spörjer oss var om ann". Sen tar han ringen av rödaste guld, sätter den på min hand. Det är ett fästningsband: Då har du blivit min maka så huld!"

I det gamla bondesamhället var det vanligt, att man slängde sädeskorn på brudparet för att befordra fruktsamheten, något som fortsatt i vår tid att kasta risgryn över de nygifta. För de objudna i grannskapet kunde ett bröllop bli ett riktigt folknöje i seden att gå till brudens hem och "skåda brudparet" och hylla dem.

Efter bröllopet blev som ovan nämnts Kjersti och Elias kvar i hennes barndomshem medan systemen Karna med maken Åke bosatte sig i Åkarp (Åkeholm).

"Vardagsstugan"

Själva boningshuset hemma hos Kjersti och Elias var det sedvanliga för ett blekingskt allmogehem i början av 1800-talet. Ett sådant var bastant uppbyggt av ek eller furutimmer och oftast i två våningar. Utvändigt var huset vanligtvis omålat. Det enda rum som kunde hållas varmt om vintern var den "vardagsstuga", som fungerade som matrum, sov- och arbetsrum. Om det var kallt ute, så var det desto varmare här. Den höga värmen kom från den öppna härden. "Stugan" var ganska så stor, försedd med väggfasta bänkar, som på dagen användes som sittplatser och om natten till liggeplatser. Här måste alla på gården tränga ihop sig och några fick sova på golvet. Möbleringen, som var enkel, bestod i ett väggur, ett par bänkar eller trästolar, hyllor, ett långbord och en vävstol.

Det var inte bara gårdens folk som trängdes i "stugan". Vintertid tog man även in höns, gäss och smågrisar för att skydda dem mot kylan och mot räv och varg, som smög kring husknutarna. I en äldre "Läsebok för folkskolan" beskrivs följande från de blekingska hemmanen vid denna tid:

"I ena hörnet af rummet fans en äfven väggfast tvåmanssäng, afsedd för far och mor, och omgifven af sparlakan. Den främre sidan af sängen och den fristående gafveln nådde ned till golvet, så att under sängen bildades en större låda. På långsidans midt hade lådan en öppen glugg, utskuren i form